

Jón Kalman Stefánsson

---

Absența ta  
e întuneric

Traducere din limba islandeză  
și note de Ovio Olaru

POLIROM  
2025

## CUPRINS

Spune-mi povestea și-mi voi aminti numele meu. Sau, cu alte cuvinte, prima provocare. . . . .	5
Ești mort, deci ai ajuns mai departe. . . . .	61
Miss you, baby, sometimes; oamenii au inventat diavolul ca să le poarte păcatele. . . . .	101
Aici primăvara vine târziu ca-n iad, dar, Doamne iartă-mă, mă bucur că am venit . . . . .	159
Unii oameni sunt stâlpi de gard, alții alcătuiesc playlisturi pentru moarte . . . . .	191
Nu-mi pot imagina viața fără tine . . . . .	217
Nu iei nicio decizie și rămâi paralizat . . . . .	253
Acum nu mai știu dacă îndrăznesc să exist. . . . .	263
Adu-ți aminte de mine și diavolii se vor retrage din mine . . . . .	305
Uneori minți și trădezi din dragoste . . . . .	359
Informații despre context, responsabilitate și o casă în flăcări . . . . .	373
Lumile se unesc . . . . .	379
Uneori e atât de greu să trăiești, încât se vede de pe Lună. . . . .	419
Ceea ce nu înțelegem lărgeste lumea . . . . .	427
<i>Playlistul Morții (o selecție)</i> . . . . .	451

## ADÂNCIT ÎN PROPRIILE GÂNDURI ȘI APOI A MUȘCAT TRABUCUL ÎN DOUĂ

Skúli la Oddi. Ține minte, nu e de-aici din fiord. A venit la Botn copil fiind, adus de poștaș, care l-a livrat ca pe orice colet. E rezistent copilul ăsta, a zis poștașul. Cei doi avuseseră o călătorie foarte grea, vreme urâtă, dar Skúli nu s-a plâns niciodată. E rezistent copilul ăsta, a spus poștașul când au ajuns extenuați la Botn. Rezistent, dur, dar ce ochi blânzi are, a zis atunci gospodina, mama lui Kári.

Skúli era cu siguranță hotărât și ferm, dar personalitatea lui era prea strălucitoare ca să devină un tip dur și nu i-a păsat niciodată de declarația poștașului, pe care gospodina de la Botn o îndulcise și, observându-i ochii, poate că l-a salvat pe Skúli de o reputație de luptător. Atât de blânzi, totuși. Erau diferiți frații adoptivi. Skúli cu vitalitatea lui molipsitoare care i-a captivat pe toți și Kári cu dispozițiile lui mai întunecate, mai melancolice. Atingând în jur de 160 de centimetri la înălțimea lui maximă, tot numai vână și tenacitate, cu ochii mijiți, făcându-i să pară mai afundați în orbite decât erau. Retras din fire, nu prea-i păsa de compania altora și puțini știau la ce se gândește, dar era clar un fermier înăscut și urma să preia ferma părinților săi; de-abia începuse să meargă și deja se strecura în grajd să ajute, complet neînfricat în fața berbecilor morocănoși cu coarnele lor și capetele pe jumătate cât el. Încăpățânat, ferm și secretos ca munții, dar s-a dovedit că e un om de viitor, manifestând devreme un interes pentru inovații în agronomie și adoptându-le ulterior pe cele care îi plăceau cel mai mult. Fie că a fost vorba de cultivarea câmpurilor, de drenarea lor, de inovații în creșterea oilor – sau împerecherea vacilor.

Când avea optsprezece ani, a auzit despre un fermier din vestul văii Djúpidalur care și-a cultivat propria rasă de vite prin hibridizare și a avut atât de mult succes, încât vacile lui dădeau cu o treime mai mult lapte decât cele obișnuite, și care a început

să cheme fermieri de peste tot să-și dea vacile la montă la taurii lui, contra unui preț corect. Kári i-a cerut tatălui său să-l sune pe fermierul în cauză, iar câteva săptămâni mai târziu, tatăl și fiul au plecat spre vest, la Djúpidalur, pentru a afla mai multe despre aceste îmbunătățiri și pentru a fi prezenți când vaca unui vecin a fost împerecheată cu taurul cel mai bun al fermierului.

Era la începutul lunii martie, iar drumurile înzăpezite au făcut călătoria spre vest mai lungă decât ar fi trebuit. Tatăl și fiul au pornit dimineața devreme, în noul lor jeep Willys cu lanțuri la toate anvelopele, echipați cu lopeți și trebuind să le folosească de mai multe ori pentru a scoate jeepul din zăpadă pe cele mai dificile porțiuni. Au ajuns la destinație în jurul prânzului și totul era pregătit. Böðvar, fermierul și proprietarul taurului, i-a întâmpinat în curte și i-a dus în dreapta țarcului pentru oi, unde stăteau doi bărbați care fumau: un fermier vecin, proprietarul vacii, și fiul său adolescent. Dar fiica lui Böðvar, în vârstă de optsprezece ani, stătea într-un țarc mai mic cu vaca legată bine în timp ce taurul mugea din rărunchi în țarcul oilor. Bărbații s-au salutat, s-au prezentat, dar fiica a tăcut, nemișcată în țarc, ținând de vacă și privind în jos. Margrét a mea e singura care poate controla taurul, le-a spus Böðvar tatălui și fiului din Botn, de parcă ar fi vrut să le explice sau să se justifice de ce fiica lui era acolo, la mila animalului.

Apoi s-a deschis ușa țarcului pentru oi și taurul a ieșit mugind.

Kári a făcut instinctiv un pas înapoi. Nu mai văzuse niciodată un taur atât de mare și gălăgios. Mult mai mare decât vaca, părea să emane putere și furie și a bătut cu copita în pământ când i-a observat pe bărbați cu coada ochiului. Întorcându-se spre ei, a scurmat și a mugit atât de adânc, încât sunetul parcă venea de jos, din iad, în timp ce îi privea cu ochii lui mici, bulbucați, aparent gândindu-se dacă merită să atace gardul care îi desparte. Apoi fiica a fluierat, taurul s-a întors, a văzut vaca, și-a clătinat capul mare, a pufnit, s-a dus la trap spre vacă și a început să-i lingă crupa, în timp ce penisul

subțire, lung și rozaliu a ieșit la iveală și a crescut, tremurând de excitație sub burta lui. Tinerii, Kári și fiul vecinului, s-au apropiat de gard, iar Kári s-a simțit inconfortabil să se afle așa aproape când taurul a lins vaca cu atâta nerăbdare, încât ea s-a dat înainte, iar Margrét, care se sprijinise cu un picior, a trebuit s-o împingă cu putere înapoi.

După ce a lins cu nerăbdare crupa vacii, taurul și-a încrețit buza superioară, și-a scuturat puțin gâtul, ochii i s-au bulbucă și mai mult și penisul subțire i-a tremurat și i s-a balansat sub burtă, apoi animalul s-a ridicat. S-a ridicat, s-a sprijinit cu tot corpul pe vacă, iar aceasta s-a lăsat sub greutate și a mugit, fie de așteptare, fie de frică, când penisul a pătruns în ea. Taurul a împins de patru, cinci ori cu atâta forță, încât vaca s-a repezit înainte, dar Margrét și-a apăsat călcâiele în pământ, a rămas fermă pe poziție și a împins înapoi cu putere, ca și cum ar fi vrut să se asigure că penisul taurului intră cât mai adânc posibil, și trupul ei puternic tremura de efort. Tinerii de la gard și adulții nu și-au luat ochii de la taur și de la Margrét, fiecare adâncit în propriile gânduri.

Tatăl și fiul din Botn nu au putut să stea mult, au vrut să parcurgă înapoi drumul înzăpezit înainte să se întunece complet, dar s-au înțeles cu Böðvar să împrumute taurul pentru câteva săptămâni în primăvară – două luni mai târziu, Kári merge și îl ridică cu tractorul International vechi de trei ani de la Botn, trăgând o remorcă cu fân după el. Deoarece taurul era așa înfierbântat și imprevizibil, a fost absolut necesar ca Margrét să meargă împreună cu animalul, urmând să stea la Botn în săptămânile cât rămânea taurul acolo pentru a-i controla temperamentul și a supraveghea înseminarea vacilor.

Kári plecase noaptea de la Botn, ajunsese la destinație în jurul amiezii și n-a putut refuza să ia prânzul acolo și să se încălzească puțin după ce înghețase toată noaptea în tractorul fără cabină pe văi și serpentine, în vântul năprasnic; să mănânce, să răspundă la întrebări despre vreme și tehnicile agricole din fiord. Dar apoi taurul a fost pus în remorcă, legat bine pentru călătoria lungă, iar Margrét și Kári au pornit la drum.

Întrucât tractorul avea doar scaunul șoferului, care era un vas de fier fără spătar căptușit cu o piele de oaie veche, Margrét a trebuit să stea în picioare aproape tot drumul, aplecându-se pentru a se ține de aripă și uneori și de scaun. A fost o călătorie de paisprezece ore, o extenua să stea aplecată așa, iar în curând au început s-o doară brațele din cauza încordării, dar nu s-a plâns deloc. La jumătatea drumului spre casă a început să plouă destul de puternic și i-a udat pe amândoi. Dar Kári nu a încetinit nicio secundă, iar tractorul înainta împotriva vântului, luptându-se cu el în timp ce aerul luminos al primăverii se întuneca, se înnora și aproape se făcea întuneric complet în ploaia torențială care uneori se schimba în lapoviță. Kári a vorbit puțin, făcând-o să simtă că nu e nevoie să spună nici ea nimic și doar de două ori i-a cerut să oprească, a sărit ușor din tractor și a dispărut în spatele unei stânci mari ca să facă pipi; apoi a urcat în remorca cu fân ca să mângâie taurul și să vorbească cu el câteva clipe înainte să-și continue drumul.

O călătorie de paisprezece ore. Margrét a profitat de ocazie, când drumul era destul de drept și suficient de neavariat de iarnă, ca să dea drumul scaunului și să se ridice, înfigându-se bine pe picioarele desfăcute ca să mănânce din prânzul ei la pachet, să înghită în grabă o bucată de pâine; singura gustare a lui Kári era peștele uscat, din care smulgea bucăți și le ronțăia. Era clar că se distra și nu părea să-și dea seama de prezența lui Margrét. Singurul inconvenient era să aprindă trabucurile pe care le ținea în buzunarul hainei. Vântul și ploaia stingeau chibriturile și trabucurile se umezeau așa de repede, că se stingeau mukul. Totuși nu a vrut să renunțe și tot încerca din când în când. Odată, când se aflau la jumătatea drumului spre casă și Kári încercase fără succes să aprindă un trabuc, Margrét i-a protejat fără cuvinte flacăra cu mâinile, Kári a reușit să aducă un trabuc la viață și ea l-a văzut zâmbind pentru prima dată. Sau i s-a părut că schimbarea trăsăturilor lui putea fi interpretată ca un zâmbet și îi stătea bine. O oră mai târziu, a aruncat ciotul înmuiat, a scos un trabuc nou, uscat, și i-a întins lui Margrét cutia de chibrituri. Dar cum tractorul se tot hurduca

pe drumul stâncos și denivelat, ea a fost nevoită să se așeze pe una dintre coapsele lui, astfel încât să-i fie mai ușor să apere de vânt chibritul aprins. La început nu a mers, astfel încât a trebuit să urce puțin pe coapsa lui, atât pentru a se apropia de trabuc, cât și pentru a se adăposti din bătaia vântului lângă corpul lui Kári, astfel încât una dintre fesele ei i s-a așezat pe prohab și ea a simțit, în timp ce el pufăia cu nerăbdare din trabuc să-l aprindă, cum penisul lui, care din cine știe ce motiv îi ieșise din chiloți, i s-a întărit rapid. Prefăcându-se că nu observă, ea a mai stat acolo câteva clipe, privind în depărtare, ca pierdută pe gânduri, în timp ce Kári privea drept înainte, concentrându-se asupra condusului. În cele din urmă s-a ridicat, sprijinindu-se ca înainte, iar tractorul a huruit mai departe. Două ore mai târziu, Kári și-a scos din nou cutia de chibrituri, iar ea s-a așezat pe coapsa lui. Și tot așa până când ziua s-a schimbat în noapte. Au urcat un deal, au parcurs o vale lungă, apoi am luat-o în sus peste un alt deal, unde lapovița s-a transformat încet-încet la loc în ploaie.

Era aproape de miezul nopții când Kári a oprit tractorul la poalele unui deal, a dat din cap spre nord-vest, spre o vale scurtă, năpădită de iarbă, care se deschidea acolo, iar Margrét a distins prin ploaie luminile câtorva ferme. Acolo e Botn, a zis el cu un strop de mândrie în voce. Apoi și-a scos cutia de chibrituri și un trabuc nou, dar a ezitat. Fără un cuvânt, Margrét i-a luat cutia de chibrituri, s-a așezat pe coapsa lui, a dus chibritul aprins la trabucul parfumat și pentru a treia oară a simțit cum penisul i se umflă rapid, se lungește și i se întărește în pantaloni. Dar în loc să stea nemișcată și să privească în altă parte, a început prudent, dar apăsător și hotărât să se frece de penisul lui. Înainte și înapoi. Nu după mult timp, poate o jumătate de minut, el a gemut tare și a mușcat trabucul în două când a ejaculat. Ea a simțit atât bărbatul, cât și penisul tare zvâcnind și l-a văzut mușcând trabucul în două. S-a ridicat puțin, și-a lipit palma de coapsa lui și a simțit lichidul fierbinte. S-au căsătorit două luni mai târziu.

## DESPRE STĂLPII DE GARD

Zilele au trecut peste Pământ, s-au transformat în noapte, cei doi au avut patru copii și acum Margrét a murit. Ea și Kári n-au fost văzuți niciodată certându-se. Erau ca doi stâlpi de gard împotriva lumii întregi. Stăteau încrezători, tăcuți, bătuți de timp. Nu au fost niciodată în străinătate, rareori la Reykjavík. Povestea lor ar putea încăpea cu ușurință pe o foaie A4, cu litere mari, la două rânduri. Kári se îmbăta de două ori pe an cu Skúli, fratele lui adoptiv, care era și singurul om pe care îl respecta. Apoi Skúli a murit. Oamenii mor mereu. Dormitorul lui Kári și al lui Margrét dădea spre vale și vedeau luminile celorlalte ferme stingându-se una câte una, câmpurile sălbăticiindu-se, până când au rămas doar ei în această vale înzăpezită, dar plină de iarbă. Margrét stătea adesea cu binoclul lângă fereastră în serile senine de iarnă, numărând stelele de deasupra văii, urmărind ce se întâmplă pe cer, și îi plăcea să meargă până la Oddi pentru a discuta cu Skúli, care era minunat de priceput. Și în timp ce se uita la cer, Kári stătea în pat, sub un bec slab ca să n-o deranjeze pe Margrét, și răsfoia *Revista agricolă*, citea biografii de fermieri, romane polițiste noi, cărți de Halldór Laxness și Gunnar Gunnarsson. Dacă era prea multă lumină sau era prea înnorat pentru stele, îi citea cu voce tare din cărțile lui Halldór sau Gunnar soției sale, care își așeza capul pe pieptul lui, îi asculta vocea venită din adâncuri și astfel adormea – a murit în somn acum vreo zece ani.

Kári nu a anunțat pe nimeni până în seara următoare. A stat toată ziua alături de soția lui, a ținut-o de mână, i-a simțit trupul răcindu-se. Copiii lor au scris împreună un necrolog, care era scurt, abia dacă depășea zece rânduri, și totuși le-a luat o seară întreagă să-l compună. După cum s-a dovedit, puteau spune atât de puțin. Atât de puține povești care să însemne ceva în afara văii, și au avut dificultăți și în a găsi o fotografie decentă cu ea – niciuna dintre fotografiile nu semăna suficient de bine cu persoana pe care o cunoscuseră. A trăit